

VEILIGHEID

Drs. Anneke den Hertog

is arbeid- en organisatiepsychologe en onderwijskundige. Ze is werkzaam als trainer, mediator en coach.
www.annekedenhertog.nl

Mensen zijn gemaakt voor relaties. We willen ergens bij horen en verlangen naar veiligheid en vriendschap. We hebben behoefte aan een plek waar we eerlijk kunnen zijn, ons kunnen ontwikkelen en fouten mogen maken. We zoeken een omgeving waarvan we echt deel kunnen uitmaken en waar we de worstelingen van het leven kunnen delen. Om deze omgeving te creëren zou

ik de bekende benadering Believe – Behave – Belong*) willen omgooien tot Belong – Behave – Believe. Want wanneer *Believe* voorop staat, ontstaat al snel een onveilige plek waar onze tegenstellingen de boventoon voeren: ‘of ik heb gelijk, of jij’. Wanneer we beginnen met *Belong* kan ik mijn (subjectieve) werkelijkheid naast die van de ander zetten, en is het: *en/en*. Nu kan een gesprek ontstaan waarin mensen bij elkaar komen. In een veilige setting.

Dit klinkt misschien wel erg tolerant voor ons Nederlandse christenen. Maar tolerantie is niet hetzelfde als onverschilligheid. Door je tolerant te gedragen, erken je juist daarmee dat er verschillen in opvattingen en levenswijzen zijn, zonder die te vuur en te zwaard te willen bestrijden. Je ontvangt ‘de zondaar’ (en wie zonder zonde is, werpe de eerste steen...), naast het blijvende verlangen naar heiliging, ook voor de ander.

In de conflicten die ik als mediator meemaak, vrijwel altijd bij christenen, gaat het ten diepste nooit om de inhoud, maar om de bejegening. Conflicterende partijen voelen zich niet erkend door de ander. Gevoelens over hoe de ander de werkelijkheid beleeft, worden niet serieus genomen. Gevolg is dat we óf vluchten óf vechten voor ons gelijk. Dit in plaats van de dialoog aan te gaan, met de intentie eerst de ander te willen begrijpen.

Mogen mensen bij ons horen? Kunnen wij ze erkennen als medemens, in hun beleving van hun werkelijkheid? En hen op voorhand aanvaarden zoals ze *nu zijn*? In een *ont*-moeting die verplichtingen wegneemt? Dan kan de ander een ‘heel’ (heilig) mens worden. Want aanvaarding en bevestiging zijn elementaire menselijke behoeften. Ook wij worden onvoorwaardelijk door onze Vader geaccepteerd en van waarde geacht. Wij zijn geliefde kinderen van Hem, terwijl we alles behalve perfect zijn. Zijn onvoorwaardelijke liefde accepteert en omhelst ons zoals wij zijn. In Zijn ontmoetingen sloot ook Jezus aan bij de belevingswereld van de ander(en). Hij neemt ons zoals we nu zijn, om ons te maken zoals Hij ons bedoeld heeft.

Als God zo met ons wil omgaan, waarom zouden wij dan ook niet zo omgaan met de mensen om ons heen en aan wie wij leiding geven? Willen we onze oren en vooral ons hart open zetten met de intentie de ander te willen begrijpen?

Ik ontvang Gods genade en onvoorwaardelijke liefde. En daarom mag ik ook genadig en onvoorwaardelijk liefdevol zijn naar anderen. En ik mag genadig en onvoorwaardelijk liefdevol zijn naar mijzelf. ◀◀

*) uit Vern Allison met als bron Martaia, R. “Mechanics 2 Organics: a transitional pathway”. REV. Jan/febr. 2003);